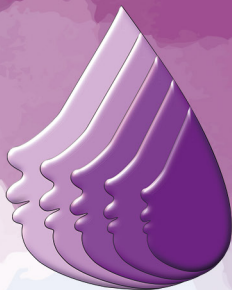

POMÓŻ DZIECIOM Z BIAŁACZKĄ

**FUNDACJA
Z POMPA**

INFORMATOR

DLA RODZICÓW I OPIEKUNÓW DZIECI
PODDANYCH DŁUGIEJ HOSPITALIZACJI

fundacjazpompa.pl

Choroba dziecka uruchamia stan alarmowy
u wszystkich członków rodziny.

Budzi wiele emocji i myśli.

Tymczasowo lub na stałe zmienia
priorytety dnia powszedniego.

Wpływa na relacje.

Warto zadbać o to, aby proces leczenia odbył się
jak najbardziej spokojnie i harmonijnie
zarówno dla dziecka jak i dla całej Waszej rodziny.

Ta książeczka powstała, aby pomóc Ci w radzeniu sobie w sytuacji, kiedy Twoje dziecko otrzymuje diagnozę związaną z długą hospitalizacją.

Treści zawarte w informatorze zostały podzielone na trzy etapy: diagnozy, hospitalizacji i podtrzymania / zdrowienia. Każdy etap zawiera porady, które mogą być pomocne w trzech aspektach Twojego funkcjonowania:

RODZINA - rozumiana jako osoby, które zostały w domu np. pozostałe dzieci i bliscy, ale również obszary dotychczasowego, codziennego funkcjonowania.

DZIECKO - osoba poddana diagnozie, leczeniu i hospitalizacji.

TY - rodzic, opiekun towarzyszący dziecku w chorobie i zdrowieniu.

Struktura Informatora wynika z obserwacji i rozmów z rodzinami, które doświadczyły długiej hospitalizacji dziecka.

Poczucie niepokoju i koncentracja na leczeniu sprawiają, że niektóre sprawy odkłada się „na później”. Jednak, takie postępowanie prowadzi do nawarstwiania się komplikacji, zaniedbań i napięć, które znajdują ujście w późniejszym czasie (np. po powrocie do domu). Często dorośli wpadają w pułapkę przekonania, że zajmowanie się innymi sprawami niż chorujące dziecko, dodatkowo ich obciąża lub uniemożliwia skupienie się na leczeniu. Jednak to błędne przekonanie. Świadomość tego, że Wasze życie rodzinne, domowe, zawodowe i emocjonalne toczy się nadal i wymaga uwagi, pozwala na korzystanie z niego jako wsparcia. Pomaga również w tworzeniu komfortowej atmosfery na powrót do domu po zakończonym leczeniu.

1. ETAP DIAGNOZY

W zależności od sytuacji, proces diagnozy może być bardzo szybki lub obejmować kilka (czasami przedłużających się) etapów. Jednak jedno jest pewne, kiedy słyszysz się od lekarza diagnozę swojego dziecka, świat na moment zamiera. Ten moment wypełniony jest ciszą. I trwa tylko chwilę. Ta chwila jest tak krótka, jak czas między jednym a drugim uderzeniem serca. Zaraz po niej zalewa Cię morze uczuć i myśli:

Smutek - To straszne!

Złość - To niesprawiedliwe!

Strach - To niemożliwe!

Lęk - Co teraz będzie?

Płaczesz... wydaje Ci się, że bez końca.

Albo drętwiejesz... czujesz tylko pustkę, jakby wszystko działo się obok.

Albo czujesz wielką mobilizację... zrobisz WSZYSTKO co trzeba i to natychmiast.

Możesz nie móc patrzeć na swoje dziecko bez wybuchu łez.

Możesz też nie chcieć wypuścić go z ramion.

Możesz mieć ochotę uciec, schować się. Albo masz milion pytań.

Wszystko to, co teraz przeżywasz, jest zupełnie naturalną reakcją, która z czasem się wyciszy. Pamiętaj, że ogromna większość dzieci, po odpowiednim leczeniu, wraca do zdrowia.

JAK POMÓC RODZINIE:

O zaistniałej diagnozie poinformuj wszystkich członków rodziny

- wyjaśnij, że choroba jednej osoby w rodzinie jest wyzwaniem dla wszystkich jej członków. Pokaż, że jest to Wasza wspólna sprawa, że wspieracie się wszyscy i że na tym polega miłość. Jest to szczególnie ważne dla rodzeństwa diagnozowanego dziecka. Pomaga im to w zrozumieniu, że oni również są częścią rodzinnego wsparcia i że pomimo, że to nie oni bezpośrednio chorują, to pewne zmiany i działania będą dotyczyły również ich samych. Zapytaj, czy możesz na nich liczyć.

Zadbaj o zrozumienie, dlaczego diagnoza jest ważna

- celem diagnozy jest zrozumienie, co dzieje się z Twoim dzieckiem. Kiedy wiemy z czym mamy do czynienia, możemy zaplanować jak temu przeciwdziałać i jak pomóc ciału w zdrowieniu.

JAK POMÓC DZIECKU:

Jeżeli jest to małe dziecko, dobrze, żeby nie zostawało samo w pokoju szpitalnym lub gabinecie - to zmniejszy jego niepokój.

Zadbaj o to, aby w wolnych chwilach miało zajęcie (książki, gry, zabawki) - pomożesz mu w ten sposób oderwać się i zrelaksować.

Tłumacz mu to, co mówi przy nim lekarz - każde dziecko, niezależnie od wieku, obserwuje i na swój sposób wyjaśnia sobie zachowania dorosłych. Wyjaśnij mu, co się dzieje, żeby nie wyciągało pochopnych wniosków, które zwiększają lęk i obawy. Jeżeli nie wiesz jak z nim rozmawiać o trudnych tematach, poproś o pomoc psychologa na oddziale.

Pamiętaj, że Twoje zachowania i emocje wpływają na dziecko

- na ile jest to możliwe staraj się aby były one wspierające i naturalne.

JAK POMÓC SOBIE:

Rozdzielaj zadania - nie bierz wszystkiego na swoje barki, poproś o pomoc w zadaniach, których nie musisz wykonać osobiście. Dzięki temu, nie będą dodatkowym obciążeniem.

***Dobrze mieć przy sobie wsparcie.
Zawsze we dwoje różnie i łatwiej.***

Zadawaj pytania - lekarze i pielęgniarki wyjaśnią Twoje wątpliwości. Możesz zapisywać sobie pytania, żeby o nich nie zapomnieć. Możesz zapisać odpowiedzi lub poprosić o powtórzenie (w stresie łatwo jest coś zapomnieć lub źle zrozumieć). Lubimy wiedzieć i rozumieć. U większości ludzi, konkretne informacje i świadomość kolejnych działań zmniejszają poczucie niepokoju i lęku.

Jeżeli szukasz informacji w Internecie, rób to z rozwagą - każde dziecko jest inne a przebieg choroby również jest zindywidualizowany. Informacje umieszczane na blogach i forach często niepotrzebnie rozwijają lęki i czarnowidztwo. Internet może być przydatny przy wyjaśnianiu pojęć medycznych. Jeżeli potrzebujesz samotności, zadbaj o bezpieczeństwo dziecka i udaj się w miejsce, gdzie możesz odetchnąć. Twoja równowaga emocjonalna jest ważna dla dziecka i wpływa na jego poczucie bezpieczeństwa, a tym samym na procesy zdrowienia.

Skorzystaj ze wsparcia psychologa na oddziale - pomoże Ci uporządkować myśli i emocje. Jeżeli nie masz takiej możliwości, sięgaj po pomoc psychoonkologa lub psychologa z zewnątrz.

2. ETAP HOSPITALIZACJI

Pamiętaj, że choroba dziecka dotyka całą rodzinę.

Na ten czas zmienia się sposób funkcjonowania was wszystkich.

Ten etap będzie trudny i dłużyący się.

Jednak spróbujemy się do niego przygotować.

JAK POMÓC RODZINIE:

Odwołaj się do wcześniejszej rozmowy - wyjaśnij, że teraz zaczyna się etap leczenia, którego celem jest przywrócenie zdrowia danego dziecka. Wyjaśnij, że na ten czas kilka rzeczy ulegnie zmianie, ale że najważniejsze jest to, że jesteście zgraną drużyną i że wszyscy będziecie działać na rzecz tego, aby zdiagnozowane dziecko jak najszybciej wróciło do zdrowia. Podkreśl, jak ważna jest rola każdego z Was. Jednocześnie miej na uwadze, aby dzieci, które zostaną w domu, nie były nadmiernie obciążone odpowiedzialnością. Odpowiedzialność spoczywa na dorosłych.

Zadbaj o uczucia dzieci, które zostaną w domu - powiedz jak bardzo je kochasz.

Wyjaśnij jak będzie wyglądał ten okres - kto będzie się czym zajmował, kiedy będziecie się widywać, jak możecie utrzymać między sobą kontakt (telefonicznie, rozmowy przez videokomunikatory), kto będzie pojawiał się częściej w domu i w jakim celu (babcia, ciocia, wujek itd.).

Inicjuj kontakty z dziećmi, które zostały w domu - pytaj o ich sprawy, wspieraj je, pokaż im, że Twoja miłość do nich się nie zmieniła, chwal za sukcesy i samodzielność.

Zorganizuj wsparcie - na codzienne życie składa się mnóstwo pomniejszych działań. Zaplanujcie jak będzie to wyglądało na czas Twojej nieobecności. Dowiedz się na jakie wsparcie możesz liczyć ze strony rodziny i bliskich. Jeżeli jesteś w związku, dbaj o równowagę i bliskość.

JAK POMÓC DZIECKU:

Zadbaj o poczucie bezpieczeństwa - choroba budzi dużo lęku i obaw. Przytulaj dziecko, kiedy tego potrzebuje. Trzymaj za rękę, głaskaj. Dawaj odczuć, że jesteś blisko, że je wspierasz, że rozumiesz jego cierpienie, że jesteś jego ostoją.

Pomóż mu oswoić przestrzeń - to ważne aby dziecko miało ze sobą namiastkę domu. To sprawia, że czuje się pewniej i bezpieczniej. Ulubiony kocyk, poduszka, przytulanka i książki to elementy, które wniosą odrobinę domowej atmosfery.

Wypełnijcie czas wolny - dzieci lubią działać. Ich układ nerwowy bezustannie się rozwija. Pamiętaj o tym, że człowiek łatwo odzwyczaja się od podejmowania wyzwań i z rozkoszą skłania się ku słodkiemu lenistwu, ale z czasem lenistwo przeradza się w bierność, ospałość, zubożenie. A to z kolei obniża naszą witalność i odporność. Dlatego ważne jest aby w ciągu dnia dziecko miało czas na różnorodne aktywności. Zadania powinny być dostosowane do jego możliwości. Dobrze sprawdzają się: czytanie, malowanie, rysowanie, origami, zeszyty ćwiczeń, krzyżówki, edukacyjne gry planszowe, pisanie pamiętnika, nauka magicznych sztuczek i wiele innych. Warto również przemyśleć zasady korzystania przez dziecko z komputera, telefonu i telewizora.

Wszystkie te atrakcje są angażujące i ciekawe dla dziecka, ale w nadmiarze pobudzają, jednocześnie ograniczając jego aktywność. Podczas leczenia nie będzie to pozytywnie wpływać na stan zdrowia a po wyjściu ze szpitala odzwyczajenie się od takiej formy spędzania czasu będzie bardzo trudne (co w perspektywie negatywnie wpłynie na powrót do warunków przedszkolnych, szkolnych i rówieśniczych). Nie mniej jednak tego typu sprzęty są bezcenne kiedy dziecko musi spędzić dużo czasu w jednej pozycji (np. po punkcji). Ogromnym plusem dostępu do Internetu jest możliwość podtrzymywania relacji rodzinnych i koleżeńskich na odległość (komunikatory).

JAK POMÓC DZIECKU:

Pomóż mu w radzeniu sobie z zabiegami i procedurami medycznymi

- im starsze dziecko, tym łatwiej zrozumie znaczenie badań i zabiegów. Dzięki temu łatwiej będzie mu znieść związane z nimi niedogodności.

***Nie kłam, że coś nie będzie bolało, jeżeli wiesz, że będzie.
Mów dziecku prawdę i ucz je jak sobie radzić
w takich sytuacjach (to przyda mu się na całe życie).***

Powiedz: „To może być przez chwilę nieprzyjemne, ale damy sobie z tym radę, jestem tu z tobą”. Zawsze warto wtedy przypomnieć dziecku sytuacje, które dowodzą jego odwagi: „Pamiętam, że zawsze jak chodziliśmy do lekarza, dostawałeś naklejkę Dzielnego Pacjenta. To się nazywa odwaga!”, albo „Pamiętasz jak wiosną Szymon miał wypadek na rowerze a ty pobiegłaś po pomoc? Na pewno bardzo się bałaś, ale zrobiłaś to. To było bardzo odważne. Dlatego wiem, że jesteś odważna. Teraz też dasz radę. Jestem tutaj z Tobą.”

W przypadku starszych dzieci, które rozumieją proces leczenia, warto wcześniej omówić jak będzie wyglądała cała procedura badania lub zabiegu. Ta metoda niestety nie odniesie pozytywnego skutku u małych dzieci, które zareagują na nią lękiem. W przypadku maluchów dużo lepiej sprawdzi się zademonstrowanie zabiegu na zabawkach lub omówienie w historyjce, co dodatkowo pomoże pokazać, jak dziecko może się zachować. Przy tworzeniu takiego przedstawienia lub historyjki warto poradzić się psychologa, jak najlepiej to zrobić, lub poprosić go o pomoc w przygotowaniu dziecka do zabiegu. Dzieci czują emocje opiekunów, dlatego ważne jest abyś zachowała / zachował spokój i wiarę w pozytywny przebieg zabiegu. Okaż dziecku wsparcie i troskę, jeżeli będzie płakało.

Rozmawiaj z dzieckiem o emocjach - dzieci od około 5 roku życia potrafią mówić o swoich uczuciach. To ważne, aby mogły o nich mówić głośno. Możesz usłyszeć o strachu lub złości. To nieprzyjemne uczucia, które są zupełnie zrozumiałe w takiej sytuacji. Możesz powiedzieć, że rozumiesz. Możesz zapytać: „Co możemy zrobić, żebyś bał się troszeczkę mniej?”. Jeżeli dziecko jest młodsze lub ma trudności w słownym wyrażeniu tego, co czuje, pomocne będzie rysowanie, malowanie, zabawa pacynkami lub maskotkami.

Jeżeli nie wiesz jak rozmawiać z dzieckiem o uczuciach, poproś o radę psychologa!

Dbaj o odpowiednie odżywianie - nasz organizm korzysta z tego, co jemy. Pożywienie wpływa na nasze siły, odporność i samopoczucie. Dlatego ważne jest aby dziecko jadło jak najbardziej wartościowe produkty, które aktualnie możesz spożywać. Efekty uboczne leków mogą wywoływać niechęć do jedzenia, częstą zmienność apetytu lub bardzo nasilić poczucie głodu. Warto być elastycznym w przygotowywaniu posiłków, ale jednocześnie dbać o to, aby maluch jadł zdrowo. Bardzo ważne jest ograniczenie cukru (słodczy) oraz produktów wysokoprzetworzonych (chipsy, hamburgery, frytki). Oczywiście nie oznacza to, że należy je całkowicie wyeliminować, ale pozwalać na nie z rozsądkiem. Warto konsultować dietę dziecka z lekarzem. On najlepiej będzie wiedział, co warto podawać a czego unikać.

Ruszajcie się! Ciało potrzebuje ruchu.

Aktywność fizyczna usprawnia krążenie, stymuluje rozwój mięśni, podnosi odporność organizmu i poprawia samopoczucie. Ruch powinien być dostosowany do potrzeb i możliwości dziecka. Najlepiej w tym zakresie doradzi fizjoterapeuta. Jeżeli nie masz możliwości zasięgnięcia takiej opinii, pamiętaj, że spacer i lekkie rozciąganie są zawsze mile widziane przez organizm dziecka. Pytaj lekarza jakie aktywności może podejmować aktualnie Twoje dziecko.

Stawiaj przed dzieckiem wyzwania - dawaj mu zadania, ucz samodzielności. Chwal je za sukcesy i dopinguj w działaniach. Dzięki temu rozwijasz w nim poczucie siły i podnosisz jego samoocenę. Dodatkowo, to pozytywnie wpłynie na proces zdrowienia.

Hospitalizacja to etap w życiu - może być krótszy lub dłuższy, jednorazowy lub kilkukrotny, ale jednak etap, po którym chcemy aby dziecko wróciło do normalnego życia. Dlatego należy pamiętać o tym, że w tym czasie dzieci nieprzerwanie uczą się zasad i reguł obowiązujących w życiu. Często podczas choroby pozwalamy im na więcej (np. na różne sposoby okazywania przez nie niezadowolenia, złości, smutku lub żalu). Pamiętaj jednocześnie, że stabilne zasady (np. szacunek do innych czy systematyczna nauka i higiena osobista) są bardzo ważne. Nie tylko dają poczucie bezpieczeństwa, uczą zarządzania emocjami ale również pozwolą Twojemu dziecku na łatwiejszy powrót do społeczeństwa po wyzdrowieniu.

Proś o pomoc specjalistę - jeżeli zauważysz, że zachowanie Twojego dziecka się zmienia (np. staje się smutne, łatwo się złości, stało się wybuchowe, jest wystraszone i zestresowane), poproś o wsparcie psychologa. Przyczyną takiej zmiany może być specyfika podanego leku lub przejściowy kryzys. Psycholog porozmawia z Tobą i z dzieckiem, przeprowadzi obserwację, doradzi, jak najlepiej je wspierać.

JAK POMÓC SOBIE:

Koncentruj się na zadaniu - pamiętaj, że celem tego etapu jest skuteczne leczenie Twojego dziecka. Na ten proces składa się szereg działań, które jednoczą starania i decyzje lekarzy, pielęgniarek, psychologów, nauczycieli i Twoich. Wszyscy działacie na rzecz Twojego dziecka.

Ureguluj sprawy z pracą / zobowiązaniami - czy będziesz potrzebować zwolnienia czy urlopu? Co będzie dla Ciebie korzystniejsze? Na jakie wsparcie możesz liczyć ze strony pracodawcy? Czy są takie działania, które mogą zostać zawieszona na czas Twojego towarzyszenia dziecku w chorobie? Co jest konieczne? A z czego można zrezygnować?

Zadbaj o zmiennika - znajdź kogoś kto będzie Cię zmieniał w opiece nad hospitalizowanym dzieckiem.

Rozmawiaj - Twoja równowaga psychiczna i emocjonalna jest bardzo ważna!

To z nich płynie siła na każdy kolejny dzień, zarówno dla Ciebie jak i dla Twojego dziecka. Choroba dziecka jest sytuacją silnie stresującą. Dodatkowo jest to stres przedłużający się. W takich okolicznościach nikt nie jest w stanie żyć w izolacji i samodzielnie radzić sobie ze wszystkimi sytuacjami, emocjami i przemyśleniami. „Robienie dobrej miny do złej gry” zazwyczaj daje odwrotny efekt. Lęk, złość, poczucie zmęczenia, wątpliwości, smutek a nawet rozpacz - to zupełnie zrozumiałe uczucia. Rozmawiaj z kimś zaufanym o tym, co dzieje się w Tobie. Sięgaj po wsparcie specjalistów. PAMIĘTAJ! Każdy oddział ma swojego psychologa, psychoonkologa lub psychoterapeutę. Możesz również skorzystać z pomocy specjalisty zewnętrznego.

Angażuj się w przyjemne aktywności razem z dzieckiem - graj z nim w gry, twórzcie coś razem, czytajcie, bawcie się. Stwarzaj sytuacje, które przynoszą radość zarówno dziecku jak i Tobie.

Podejmij wspólnie z dzieckiem jakieś długofalowe wyzwanie - uczcie się wspólnie czegoś nowego (np. język obcy, szachy), twórzcie kolekcję czegoś ciekawego (obrazki, modele, figurki, biżuteria, prezenty dla przyjaciół i rodziny, inne), oglądajcie wspólnie filmy lub seriale. Możecie do tego wykorzystać Internet. Rozmawiajcie i planujcie kolejne etapy działania. To nada okresowi hospitalizacji dodatkowy wymiar i znaczenie.

*Jeżeli czujesz, że z czymś nie dajesz sobie rady,
nie masz na coś sposobu, nie wiesz jak poradzić sobie
z jakimś zachowaniem dziecka albo z jakąś sytuacją, coś Cię niepokoi
- poproś o radę lub pomoc lekarza, pielęgniarkę lub psychologa.*

Pamiętaj, że wokół Ciebie są osoby, które mogą Ci pomóc.

3. ETAP PODTRZYMANIA I ZDROWIENIA

*Zakończenie leczenia to wspaniała wiadomość.
Z radością wracamy do domu.*

***Pamiętaj, że powrót do normalnego życia to proces.
Wymaga czasu, cierpliwości i uważności.***

JAK POMÓC RODZINIE:

Przygotuj wszystkich domowników na powrót dziecka - zwróć szczególną uwagę na wyjaśnienie sytuacji dzieciom. Opowiedz im jak będzie wyglądał dzień, w jakie aktywności mogą się włączyć wszystkie dzieci, w jakie działania i obowiązki z czasem zostanie włączone zdrowiejące dziecko.

Pamiętaj o potrzebach wszystkich dzieci - dbaj o to aby wszystkie dzieci czuły się kochane, dostrzeżone i potrzebne. Jeżeli nie wiesz jak to zrobić, zapytaj „Co mogę zrobić, żebyś czuł / czuła się kochana / dostrzeżona / potrzebna.” Odpowiedzi dzieci mogą Cię zaskoczyć. Często chodzi o przytulanie, spanie obok, wspólne zabawy. Najczęściej dzieci bardzo dobrze wiedzą, czego potrzebują.

Ustal z rodziną jak mogą wyglądać wizyty i odwiedziny.

JAK POMÓC DZIECKU:

Pozwalaj mu cieszyć się powrotem do domu.

Stopniowo włączaj je w obowiązki domowe - aby czuło się traktowane na równi z innymi domownikami.

Wprowadź zwyczaj nauki - codziennie poświęć trochę czasu na naukę. To pomoże w powrocie do przedszkola lub szkoły.

Daj mu możliwość kontaktu z rówieśnikami - zapisz je na ciekawe zajęcia, wychodźcie na place zabaw.

Wspieraj je w samodzielności.

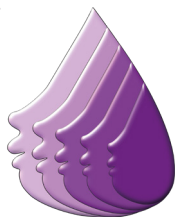

JAK POMÓC SOBIE:

Daj sobie czas - po powrocie ze szpitala naturalną reakcją jest lęk. Będzie Ci towarzyszył jeszcze przez długi czas. Każde dziwne zachowanie, podwyższona temperatura, katar, będą budziły Twój niepokój. To naturalne. Zachowaj zdrowy rozsądek. W razie wątpliwości skonsultuj się z lekarzem.

Zaopiekuj się sobą - Jeżeli do tej pory nie skorzystałaś / skorzystałeś ze wsparcia psychologa lub psychoterapeuty, zrób to teraz. To inwestycja w dalsze życie Twojej rodziny.

Skorzystaj z zajęć terapeutycznych w Centrum rozwoju i integracji dla rodzin dotkniętych chorobą nowotworową oraz zainteresowanych rozwojem i poszukiwaniem radości życia.

Fundację z Pompą powołali do życia w 2013 roku rodzice, którzy towarzyszyli swoim dzieciom w walce z chorobą nowotworową. 13 osób z różnych części województwa pomorskiego.

Fundacja oferuje bezpłatne warsztaty i wsparcie psychologiczne. Wystarczy skontaktować się mailowo: fundacja@fundacjazpompa.pl bądź telefonicznie: **602 673 107**

„Podczas wielomiesięcznych pobytów na Oddziale Hematologii w gdańskim UCK, szpital zastępował naszym dzieciom dom. Przekonaaliśmy się jak ważne jest stworzenie odpowiednich warunków – mówi prezes Fundacji Marta Czyż-Taraszkiewicz. Dotyczy to nie tylko zapewnienia małym pacjentom nowoczesnego sprzętu medycznego, ale również przyjaznych warunków wpływających na komfort leczenia. Podczas leczenia naszych dzieci brakowało sprzętu między innymi: pomp infuzyjnych, kardiomonitorów, sprzętu jednorazowego użytku do cewników centralnych, środków dezynfekcyjnych, a nawet pościeli i prześcieradeł. Nasi Mali Bohaterowie dzielnie znosili walkę z chorobą, a pomagał przyjazny personel medyczny. Postanowiliśmy więc pomóc lekarzom i pielęgniarkom starając się o sprzęt, a życie kolejnych małych pacjentów i ich rodziców uczynić znośniejszym w tych niełatwych okolicznościach.”

Fundacja z Pompą wciąż kupuje nowoczesny sprzęt medyczny, poprawia komfort pobytu dzieci i rodziców w szpitalu, organizuje zajęcia terapeutyczne dla małych pacjentów i ich opiekunów, proponuje wsparcie psychologiczne także dla personelu. Już po wyleczeniu dzieci i ich rodziny mogą liczyć na bezpłatną pomoc psychologiczną i terapeutyczną, mogą brać udział w warsztatach: relaksacyjnych lub skorzystać z pracowni twórczej.

Fundacja z Pompą stale się rozwija. Reaguje na wszystkie potrzeby i sugestie zarówno ze strony pacjentów, ich rodziców, jak i personelu medycznego Kliniki Pediatrii, Hematologii i Onkologii UCK w Gdańsku. Nie chce jednak tylko czekać na wsparcie. Proponuje więc odpłatne Warsztaty z Misją - dla dzieci, rodzinne oraz dla szkół i przedszkoli. Cały dochód przeznaczany jest na wsparcie małych pacjentów z chorobami nowotworowymi.

tel. +48 602 673 107
fundacja@fundacjazpompa.pl
psycholog@fundacjazpompa.pl

tel. +48 604 666 004
warsztaty@fundacjazpompa.pl

www.fundacjazpompa.pl

**Wsparcie
psychologiczne
oraz
zajęcia dla dzieci
i dorosłych.**

**Jeśli
potrzebujesz
pomocy
pisz lub dzwoń!**

Duża dawka pewnej wiedzy:

www.onkorodzice.pl
www.zwrotnikraka.pl

Wszystko o przeszczepach szpiku:

www.dkms.pl

Informator dla rodziców i opiekunów dzieci poddanych długiej hospitalizacji

Tekst: psycholog Beata Kubiak

Opracowanie graficzne i skład: Karolina M-B / Recyklove

Druk sfinansowała: Fundacja z Pompa - Pomóż Dzieciom z Białaczką